

Када је пре нешто мање од месец дана Бог уз помоћ светог Синода за патријарха Српске православне цркве изабрао владика нишког Иринеја, а све протекло мирно и достојанствено - многи су одахнули и поверовали како је (ипак) ако нико други, оно макар СПЦ сачувала онај минимум достојанства потребан да се човеку не слоши од праћења вести. Ти који су одахнули су се наравно преварили. Као и свако ко одахне мислећи да се бар један од битних сегмената српске политике неће претворити у циркус. Све је циркус, требало би да се навикнемо, па зашто онда то не би била и црква.

Да ће Артемије проћи слично као (на пример) српски лидери на Косову који су препознати као лопови који у име „одбране српства“ раде свакојаке непојамне марифетлуке (лажу, краду и иду чак до те границе да исценирају међунационалне сукобе - да би направили што је већи могуће простор за манипулације новцем који матица Србија шаље на свој браник отаџбине); да ће, дакле владика Артемије проћи као они - требало је да буде јасно још од случаја лечења наркомана у манастиру Црна Река. Требало је, тачније, да буде јасно много пре „случаја Црна Река“ али је после тог „инцидента“ са снимком где некакве грдосије лопатом истерују ђавола из „јадних наркомана“, те сведочењем згрожених родитеља и бивших питомаца ове сулуде „установе“ - могло да буде јасно чак и онима које то не занима.

Они мање малициозни, пак, запамтили су Артемијево неслагање са Синодом а у вези са обновом српских светиња на Косову и Метохији. Малициознији међу мање малициознима ово неслагање регистровали су као Артемијев лоповлук (просто речено) који се огледао у томе што је владика, инситуирајући да се српске светиње обнављају српским новцем, заправо инсистирао на томе да овај „српски новац“ пролази кроз његове руке, то јест кроз рачуне родбинских му фирми. Мање малициозни међу мање малициознима протумачили су сукоб као разлику у виђењу политике коју Србија треба да заузме према Косову и самопроглашеним косовским институцијама којима се не би смело допустити да перу савест (и новац) преко „обнове српских светиња“.

У суботу, 13. фебруара 2010. лета господњег, са дужности епископа рашко - призренске епархије разрешен је, као што је већма познато, владика Артемије, последњих година монах превише вољен од стране разних великих и оних опскурних десничарских група да би био политички прихватљив за ово време, када је потребно све, само не усијане главе. „Свети Синод је закључио да тај духовни лидер не може више да буде на тој позицији јер се сумњичи за проневеру милиона евра помоћи и владиног новца у периоду од неколико година. Артемије је познат по својим тврдокорним ултранационалистичким и

А личило је на достојанствене промене у СПЦ

Пише: Ана Радмиловић
понедељак, 15 фебруар 2010 12:52

антизападним ставовима“ - пренеле су агенције.

Након што је вест о разрешењу владике Артемија стигла до скоро сваког српско - православног уха, присталице (углавном чланови и симпатизери речених група али и монаси и понеки грађанин) окупиле су се испред Патријаршије у Београду. Када некога у Србији подрже организације попут Покрета 1389 или Образ - знак је да је дотини субјекат политички упокојен за дуже време ако не и довека. Не треба се подсећати одбрана хероја и „хероја“ у изведби ови патриотских организација и не треба се посебно довијати да бисте „доказали“ колико се штетном и наопаком ова одбрана показала сваки пут када би ступила у акцију.

У недељу 14 фебруара једна друга вест је могла да пробије уши српског гледаоца телевизије. „Туча испред манастира Грачаница“ или у интерпретацији појединих учесника у „одбрани Грачанице“: окупаторска војска помаже издајницима да заузму Артемијево утврђење... Да није тужно ово би наравно било смешно, јер ако нешто не приличи црквеним великодостојницима то је туча, мада ово није први пут да слушамо о томе.

Са севера Космета кренуле су групе патриота из неких минорних организација, на челу са колегама из Покрета 1389, Србије земље хероја, Образа итд, итд, а предвођене Српским националним већем (СНВ), парapolитичким телом које је увек спремно за овакве акције. Исти они који су прошле године бацали каменице, или правдали и заступали бацање каменица на кола српских министара (што је на Косову катастрофална порука, последња коју треба послати) или, још грубље речено, исти они који су пре годину и нешто дана бацали експлозивне направе, или бранили и заступали бацање експлозивних направа на албанске локале у Бошњачкој махали. Исти они, разуме се, који су летос изигравали протест мештана насеља Брђани и послали у свет слику о Србима који не допуштају Албанцима да се врате у своје домове.

Скупштина заједница општина Косова и Метохије (специјална параорганизација чије се активности углавном свде на олајавање државе Србије и тужбе против издајника српства, а чији су циљеви непознати широј јавности) након разрешења владике Артемија упутила је, као и обично, свој протест и изразила негодовање због овог срамног и издајничког чина.

Укратко, мобилисани су сви дежурни „губитници“ у модерној српској причи. Све је јасно

А личило је на достојанствене промене у СПЦ

Пише: Ана Радмиловић
понедељак, 15 фебруар 2010 12:52

сем једног (изгледа најмање битног) питања које у Србији наивно понављају још само деца. Оно гласи: „а зашто?“

Они који себе сматрају правоверним патриотама даће вам свој „светска завера“ одговор. Наиме, „зна се“ да је Амфилохије ватикански човек (логично, заврбован је још док је студирао у Риму), Иринеј бачки је „познат“ као екумениста, као и уосталом наш патријарх, владика Григорије је „Додиков лопов“ а сви су се они заједничким снагама уротили против јединог Србина међу владикама српске православне цркве - владике Артемија. Ради се о чистки у режији жутих, нема ту никаквих малверзација, све је лаж.

Ова „одбрана“ наравно више штети него што користи брањеном.

Оно што, међутим, није „свима јасно“ јесте како је владика Артемије од „издајника“ који је заједно са др Зораном Ћинђићем био каменован 1998. у Грачаници постао „ултрадесничар“ и чувар српства на начин близак Покрету 1389? Није ретка појава у Срба, разуме се, од екстремно десног отићи у ЛДП, мало рећи је случај да се трансформација догоди у обрнутом смеру, али у овој причи нешто остаје нејасно. Наравно да ја не знам одговор, што је у Србији (супротно логици) неопходно да би се стекло право за постављање питања, али оно што знам јесте то да је најблаже речено необично, да један човек који је (уз сав ризик да буде проглашен за издајницу што му се и десило) пре и за време и после бомбардовања Србије због Косова путовао у САД, сликао се са Медлин Олбрајт, разговарао са окупаторима и улагао огромне напоре да српско монаштво на Косову и Метохији не напусти манастире у времену када је то парче земље напуштао народ; да један такав човек, напрасно полуди, негде за Коштуничине „владавине“ и преобрази се у материјализацију вицева о похлепном свештенству, који су својевремено служили за забаву и оправдање онима који су налазили да је на месту јахати попове.

Могуће је да јесте владика Артемије претрпео такав преображај. Могуће је и да је, схвативши да се Србија одриче Косова, изгубио све критеријуме и ухватио се са најгорима, само јер су најгори остали на „бранику отаџбине“. Могуће је и да су ти „најгори“ у лику „ултрадесничарских“ организација – специјална државна испостава задужена за политичке сахране, да је то специјални одред нарикача и задушних баба које држава шаље да држе опело политичким упокојеницима и да су они и њихова подршка сигуран знак да се држава спрема да некога пусти низ воду. Могуће је да Артемије са свим својим знањем и образовањем то не зна. Све је могуће, само је благо речено - нејасно.

Да све ово горенаписано није истина - доказује посебан избор администратора у чијој ће се улози наћи по српству познати владика Атанасије. Да ли то значи да држава која се одрекла својих ратника из деведесетих рехабилитује умировљеног ратног владика, или је то знак да се држава ипак није одрекла своје недавне ратне прошлости? Умировљени захумско - херцеговачки епископ, треба подсетити, био је миљеник опозиције, по сличном принципу по којем је то био и Радован Караџић, у часу када је постао непријатељ Милошевићу. Представници европске Србије и моралне судије учесницима у ратовима умели су да се сликају на Палама, у време када су Амфилохије, Атанасије и Артемије били њихови омиљени представници СПЦ. Део Милошевићеве опозиције замерао му је што је, поједностављено, ратове започињао а део што је ратове губио а земљу предавао. Ова дијаметрална разлика, међутим, постала је важна тек после 5. октобра, када су на власт дошли они који су подржавали Караџића само зато што се супротставио Милошевићу, заједно са онима који су га подржавали јер су веровали да је оно што ради исправна ствар. На крају, и Караџић је, као и данас Артемије, спао на то да га озбиљно заступају само они који ни себе не заступају како треба. Монаси прокаженог манастира Црна Река који се сукобљавају са КФОР-ом испед Грачанице и вичу Теодосију да је Шиптар - нису добра слика. Иза тога уследила је серија текстова на интернету о милионима евра, долара и осталих страних валута који се преливају са рачуна манастира Високи Дечани, што код верника и оних који то нису (свеједно) само додатно повећава гађење према СПЦ. Најблаже што се може рећи за овај приказ јесте да то није ни мало подстицајно за Србе, поготово оне на Косову, да је то последње што им треба, да се њихов пастир, Артемије, проглашава лоповом и јавно понижава на овакав начин, а да се они који су прихватили да буду одговорни за то називају „Шиптарима“ и, наравно, још већим лоповима. Чему то служи, и ко онда том народу остаје? Да ли је онај ко је то смислио мислио да је то добро? Ако је добро, за кога је добро?

Друго питање које се овде намеће било би: да ли је ово што се управо догодило владици Артемију почетак и крај чистке у СПЦ или се чистка неће завршити на томе. Да се ради о политичарима или мафијашима (ако постоји нека битна разлика) умесно би било питати: ко је следећи? (Кажу да је следећи игуман манастира Бањска на северу Космета)

Али, пошто црква ипак не би требало да буде мафија (иако има сличан стајлинг бар што се возних паркова тиче), једино умесно би било пожелети том могућем „следећем“ да га не бране они који бране владика Артемија. Да га Синод и држава не понизе на овако вулгаран начин и да сам, на први сигнал да је почела хајка на њега, оде у непознатом правцу. Нажалост, сваки обрачун у Србији, укључујући и обрачуне међу онима који би требало да то раде мало више хришћански или мало више људски, поприма облик хајке. Када се заврши хајка, углавном иза ње не остаје ништа. Остаје велика празнина, неповерење и страх. Овај пут страх због хајке на владика Артемија највише осећају Срби

А личило је на достојанствене промене у СПЦ

Пише: Ана Радмиловић
понедељак, 15 фебруар 2010 12:52

на Косову и Метохији. Одатле је све и почело, још онда, а сада се чини да ни Бог свети не зна како ће се завршити.

Владика би, вероватно, за љубав времена у којем живимо требало да престане да се понаша као пуковник. Искуство нам показује да овде пуковник најчешће завршава као покојник, пре времена, али пуковнику се пружа шанса да се покаје и призна да није знао шта чини. Тако се и владици указује једна могућност. Да кривицу за све свали на своје блиске сараднике, уз уверавање да он није знао шта се дешава. Можда је за јадне Србе, исцрпљене свим тим сукобима и сталним пристиском да се за (против) некога опредељују - најбоље да то и уради. А можда и није. Можда би то пружило онај ружан пример, како треба бити што мањи и ако треба и лагати - само да би „остао у игри“. А „игра“ је прилично отужна.